

En Büyük Türk, Sevgili Atatürk'üm,

Benim ilk söylediğim sözcüklerden biri, senin adındı. Annem anlatıyor; bebekliğimde bile heykellerini gördüğümde yarım yamalak asker selamı vermişim. On yaşında yazdığım ilk şiirimin konusu da, On Kasım'dı...

Ben her sabah sınıfa girip, o derin bakışlarıyla karşılaşamadım; çünkü spastik engelli olduğum için okula kabul edilmedim ama sarı saçlarıyla mavi gözlerine takılmadan asıl, gözlerinin gösterdiği hedefi, yani hep ilerlemeyi amaçladım.

Büyüdükçe seni okumaya başladım. Hayatını, devrimlerini, bir ülkeyi nasıl yoktan var ettiğini... En Büyük Eserini emanet ettiğin biz, Yüce Türk Milleti'ne duyduğun sonsuz sevgiyi, güveni...

Sonra seni anlayabildiğim kadarıyla, yazmaya, anlatmaya başladım. Öyle zaman ötesi sözler bırakmışsın ki bizlere; sorduğum her soruya yanıtlar verdin, veriyorsun ve biliyorum ki, asırlar geçse de yanıtlarımızı hep sende bulacağız...

Kendilerine güvenemeyenlerin, senin eserlerine de yeterince güvenmemelerine ve bu ülkede nefes almayı bile hak etmeyenleri gündemde tutmalarına hep tepki gösterdim; bugünden sonra da göstereceğim. Çünkü seninle ilgili okuduklarım bana, umutsuzluk ve çaresizlikten nefret ettiğini öğretti. Sen UMUT'sun, sen ÇARE'sin; bizden de öyle olmamızı istersin...

Yüreğimdaki sıcaklık sevgin öyle derin ki, bugüne kadar sana bir şeyler yazarken hiç zorlanmadım. Hep su gibi aktı sözcükler... Ben zaten hep seninleyim. İnsan, içindeki sevgiyle konuşurken zorlanır mı?

Ancak konu, "2010 Türkiye'si'nden Ata'ya Mektup" olunca, yutkunurken dahi zorlanıyorum. Ne yazacağım sana? Biliyorum ki sen hep bizimlesin ve sabırla bizi izliyorsun...

Askeri dehan, devrimciliğin ve ölümsüz liderliğiyle bize armağan ettiklerinin bugününü yazacak yüzüm zaten yok. Ya, az bilinen özelliklerine dair iki satır yazabilir miyim, gönül rahatlığıyla?

Bir ağaç kesilmesin diye, köşkünün dört metre ileriye kaydırılmasını sağlayan En Büyük Çevreciye, 2-B Orman Arazileri Kanunu, yüz kızarmadan nasıl anlatılır?

Her fırsatta yüzen, kürek çeken, milletini su sporlarına teşvik eden bir deniz sevdalısına; üç tarafı sularla çevrilmiş bu cennet vatanda, denizden ve deniz taşımacılığından nasıl bu kadar az yararlandığımızı ve sık sık balık dahi yemeyişimizin nedenlerini açıklayabilmek için, sözü ne kadar uzatmam gerekir?

İçindeki çocuğun neşesini hep koruyan ve milletiyle paylaşan, hayatımda gördüğüm en güzel gülümseyişe sahip, salıncakta sallanmayı seven önderime, birilerinin seni acımasız, katı yürekli göstermeye uğraştığını nasıl açıklarım?

Yapamam... Yapabileceğim tek şey, her şeye rağmen, bir gün gösterdiğin hedeflere yöneleceğimize dair ümidimizi kaybetmediğimizi yazmak ve senin de bizlerden ümit kesmemeni dilemek... Ne kadar uğraşsa da, hiçbir güç, aydınlığını bizden çalamaz. Buna kalkışanları, tıpkı Kurtuluş Savaşımızdaki gibi, boğarız...

Sonsuza dek bizimlesin. Sana sevgimiz, saygımız, özlemimiz hiç bitmeyecek...

En içten şükranlarımla...

Kızın,

Aslı Dinçman

25 Nisan 2010